

Lecz akordy porządkują cały świat.
Wszystko wreszcie odnajduje własne miejsce.
Każda fraza się rozstula w świeży kwiat,
żeby salę trochę po innemu stroić.

W Stubenbergu

W austriackim Stubenbergu ranki są
światliste
– nie tylko od radości, nie tylko od pogody.
To dzwony przede wszystkim śpiewaniem
kroplistym
zlewają nowe światło na domy i ogrody.

Dobrze jest w takiej pieśni świtem się obudzić,
także tym, którym blaski nie wschodzą i nie
gasną.

Słyszałam, jak mówili przy stołach do ludzi,
że od samego rana na pewno jest tu jasno.

Na Mazurach

W malutkim mazurskim miasteczku,
gdy dzień dogasa promiennie,
dziewczętom bywa samotnie,
trochę płaczkliwie i sennie.

Więc żeby je ładniej zasmuć,
wieczory dla nich specjalnie
dzwonem od Piotra i Pawła
śpiewają sentymentalnie.

Dziewczęta wzdychają żarliwie,
a najpłomienniejsza cicha,
którą się rzadko widuje,
tylko klawisze jej słyszać.

Przerywa uparte pasażę,
zielone oczy przymyka
i marzy, że na jej ręce
upadnie blask Fryderyka.

Leszek Lisiecki

I po krzyku

na tym zdjęciu nic się nie dzieje
proszę pana
to tylko stary
wałący się dom
niedługo go rozbiórą
do ostatniego przebaczenia

i co z tego że historia
że jacyś ludzie
jeszcze przedwczoraj
już dawno ich nie ma
nawet w albumach

że okna smutno patrzą
no niech pan nie przesadza
jakie okna
futryny z odrapaną farbą
teraz plastik i po krzyku
niech pan spojrzy tam

piękny prawda
szkło i aluminium
do samego nieba

a na tym zdjęciu
zwykła rudera
proszę pana

Powolutku

już nigdzie się nie spieszy
samotność do niczego nie zmusza
pamięć nie przywołuje obrazów
a dawne rozmowy nie wywołują echa

czas zatrzasnęła wrota

robi zakupy ocierając się o nieznanych ludzi
obojętność kłuje przez wytarte ubranie
nikt go nie zatrzymuje nie pozdrawia
tylko sfatygowana laska wystukuje znany
rytm

codziennie rozmawia ze ślubnym zdjęciem na
ścianie
wełnianą chustą która nie pamięta ciepła
tamtych dłoni

w ulubionym fotelu patrzy w telewizor bez
emocji
słucha wiadomości które go nie dotyczą
zasypiając wspomina niewyraźne sceny
kiedy codzienność miała jeszcze smak

życie stygnie jak wieczorna herbata

Menu

dziele się każdą myślą
jak ostatnią kromką chleba

serwuję sny
nawet te z zakalcem

codzienności dosypuję
przyprawy gorzkich nastrojów
z prośbą o dosłodzenie

egoistycznie nie pytam
czy smakuje

na deser mam dużo słońca
nie trzymam w lodówce
chcesz promień czy dwa
jutro będzie świeża dostawa

wybiórą najjaśniejsze

I że cię nie opuszczę

wąskie uliczki bez latarni
domy wrastają w ziemię coraz głębiej
podarte kapelusze dachów
ozdobione kępkami mchu i suchych liści

czasem na zmurszałych dachówkach
przysiadają niepotrzebne nikomu domowe
skrzaty

schowane za pokruszony komin
który nie czuje już zapachu dymu

na zapuszczonych podwórkach pokrzywione
trzepaki
rdzewieją w milczeniu nie słysząc śmiechu
dzieci

koty wygrzewają zabiedzone grzbiety
na spróchniałych ławkach

zamglone okna w makijażu złuszczonej farby
patrzą na popękane płyty chodników
z których deszcz i śnieg zmył do czysta
zeszłowieczne ślady butów

zgarbiony dozorca nuci melodię z młodości
przeciera niemodne witryny sklepów
wygładza zmarszczki leciwym alejkom
na całe życie poślubiony mieścinie
wciąż widzi w niej młodą narzeczoną

Spóźnienie

odległości telefonów
nie mierzy się w kilometrach
niewyszukane halo
wędruje w przestrzeni
kpiąc przekornie z ograniczeń

pozostaje uważnie dostroić dwugłos
do częstotliwości uczuć
żeby nic nie zakłócało
przekazu

zabrakło dwóch minut s
późnił się
na głos uśmiech

radośnie migotliwa
pofrunęła w bez troski taniec

poza zasięg

Próbuję zatrzymać

najlepsze słowa
przychodzą nad ranem
niedobudzone

zapraszam je do dialogu
z przemokniętym dębem
pukającym w szybę

zarysy znaczeń
drapieżnie bezlistne
wpraszają się do sypialni
skulone w sobie
próbują ogrzać zgrabiałe palce

przez chwilę rozprasza rozwrzeszczana
sroka
strząsając lodowate krople
rozpryskują się na pościeli
nie szukam parasola

metafory łaszą się cichutko
nadal poza zasięgiem

znów nie napiszę wiersza